

THỦY ƠI TÌNH ĐÀU ƠI!

Lê Quang Kết

Hình như tôi đã đọc từ thuở nhỏ- thơ Nguyên Sa, bài Tương tư: “Tôi đã gặp em từ bao giờ/ Kể từ nguyệt bạch xuống đêm khuya/ Kể từ gió thổi trong vừng tóc/ Hay lúc thu về cánh nhạn kia ?...”. Đã bao năm rồi em nhỉ, Thủy ơi- ngày đó tôi yêu em. Tình yêu đầu đời đẹp như truyện cổ tích. Tình đầu như bài thơ tuyệt vời. Tình đầu có bao điều để nói thế mà tôi đã chẳng thốt nên lời.

Người ta vẫn nói: “**Hạnh phúc là một cái gì đó thật giản dị, khó tìm kiếm nhưng cũng khó nắm giữ**”. Giờ thì anh đã hiểu, đã thâm thía điều đó Thủy ơi! Giá như cuộc đời có chữ “nếu”, giá như thời gian có thể quay trở lại để anh và em cùng viết tiếp câu chuyện tình dở dang trên trang giấy học trò.

Tôi sống với những khát khao, mơ ước hoài bão mà mình luôn áp ủ. Và chỉ có những phút như thế này, tôi mới có thể tìm cho mình lại sự bình yên trong tâm hồn. Tôi chỉ có thể là tôi khi ngồi viết cho riêng em trong trái tim mình những điều tôi chưa bao giờ dám nói với bất kỳ ai, rằng tôi nhớ Thủy nhiều lắm, rằng... tôi thương Thủy thật nhiều!”- Mỗi tình đầu của tôi .

Ngày đó xa lắm- phải hơn 40 năm rồi phải không Thủy? Tôi biết và quen em ở một làng quê. Ở đó có những trái thanh trà ngọt lịm, những chùm quýt trĩu cành, quanh năm hoa trái. Tôi vẫn thích trái bần quân có vị chát nhưng mặn mòi mùi vị làng quê. Những buổi tắm sông lặn hụp trong làn nước mát trong lành- những ngày mưa dầm gió bắc- những hôm nắng rất gió Lào...tôi lủi thủi đạp xe đến trường giữa bọn bè lo toan của chiến cuộc. Tuổi em cũng chỉ 13, 14 hay 15 gì đó- còn tôi cậu học trò quê đang năm cuối trung học đệ nhất cấp. Nhà em cách xa nơi tôi ở chỉ một khoảng ngắn- chỉ cần cắt ngang những hàng đừa tàu là có thể gặp nhau. Vậy mà cả hai đừa chỉ lặng thẳm. Vậy là tôi đã tuột mất em. Vậy là chúng tôi xa cách và mất nhau từ đó. Tại sao ông trời bất công thế nhỉ?

Biến động gia đình, tôi phải vào Huế tiếp tục việc học. Không còn lựa chọn nào khác là phải cố lên cho qua hai kỳ tú tài- nếu rớt thì sẽ là quân trường Đồng Đế, Thủ Đức rồi hành quân bom đạn- đối diện giữa sự sống và cái chết. Tôi bắt đầu lao vào học, khởi đầu cho mình một cuộc sống mới không có em, nhưng Thủy có biết không? Con người ta cho dù bận rộn bao nhiêu với cái vòng xoáy của thời gian không gian bọn bè nhưng khi đêm về ta sẽ sống với cái thực của mình, dù đã hơn ba mươi năm trôi qua- nhưng tôi vẫn mơ về mỗi tình đầu của mình ...

Thủy ơi! Ngày đó anh vô tình như người bộ hành chỉ biết đứng nhìn em từ xa. Anh không dám trực tiếp- chỉ muốn gián tiếp quan tâm em. Anh tự hỏi đã lần nào- anh thử tìm cho mình một khoảng thời gian trò chuyện riêng với em. Không tất cả là con số không tròn trĩnh. Loài hoa em thích, chuyện gì em vui, sách gì em đọc, bài hát em nghe rồi buồn vui hờn trách? Anh vô tâm như người đấng trí...

Thủy ơi! Ngày đó anh còn quá trẻ con. Hình như anh chỉ muốn được em hỏi han, trò chuyện- chỉ muốn nhận mà không cho. Cả một thời gian dài chúng ta chưa từng hò hẹn, rồi ra mọi chuyện đi xa hơn- tình ta không tơ duyên kết nối. Tất cả do ở anh. Có lẽ anh

quá ích kỷ. Hay là anh tính toán vụng về trong tình cảm? Anh chẳng cho và như thế anh sẽ không nhận được gì?

Thủy ơi! Đừng như anh không đủ tự tin để gặp em. Anh quá nhút nhát- không dám đối diện với tình cảm thật của mình. Có một thứ gì đó làm cho anh và em có một khoảng cách vô hình- một ngàn lần lỗi lầm quá khứ thuộc về anh, phải không Thủy? Tình yêu chúng mình như nhiều lần anh nói băng quơ: Chưa nắm tay nhau, chưa lần hò hẹn, chưa lời nguyện ước- chứ nói chi tới chuyện nọ hôn đầu trao gởi- anh tẻ quá phải không Thủy ơi!

Gần 40 năm là một khoảng cách dài của tình yêu. Thủy có gia đình và tôi cũng thế. Điều kỳ diệu đã xảy ra giữa chúng tôi- một tình cờ duyên dúi tôi đã gặp em. Hình như người ta bảo thân giao cách cảm thì phải. Buổi chiều buồn. Từ phố núi xa, tôi hồ hững điện thoại về quê gặp Lê- một người quen biết cũ. Cuối cùng nghìn trùng xa cách, bất chợt tôi nghe một giọng nói quen thuộc- quen thuộc đến nao lòng- giọng của em tôi của cô Tèo ngày xưa ngày xưa của Thủy tình yêu đầu đời...Chao ôi! Lạ lùng và tuyệt vời biết bao!

Thủy của tôi từ bên kia Thái Bình Dương về Huế tang ma. Tôi đọc cho Thủy nghe bài thơ ngũ ngôn của thầy Nhất Hạnh trong Bông hồng cài áo mà rung rung: “Năm xưa tôi còn nhỏ/ Mẹ tôi đã qua đời/ Lần đầu tiên tôi hiểu/ Thân phận trẻ mồ côi/ Quanh tôi ai cũng khóc/ Im lặng tôi sầu thôi/ Để dòng nước mắt chảy/ Là bớt khổ đi rồi/ Hoàng hôn phủ lên mộ/ Chuông chùa nhẹ rơi rơi/ Tôi biết tôi mất mẹ/ Mất cả một bầu trời”...

Gác lại chuyện tui mình nghe Thủy- anh viết cho ma Dền và cũng cho ma anh- may mắn thay là giờ anh vẫn còn nọ hồng trên ngực:...

Mẹ mất. Cả một bầu trời yêu thương, cả một dòng suối dịu hiền, cả một mạch nguồn bao la như biển xanh ngọt ngào vỗ về con thơ giờ đây không còn nữa. Anh chị không còn trong vòng tay yêu thương của mẹ, anh chị sẽ nghe cõi lòng mình trống vắng và là thời khắc anh chị như chú chim non cánh mỏng bơ vơ lạc lối- bởi vì có mẹ là có đủ mọi thứ trên đời- mẹ là tất cả...

Giai điệu và ca từ nhẹ nhàng sâu lắng “*Một bông hồng cho em/ Một bông hồng cho anh/ Và một bông hồng cho những ai/ Cho những ai/ đang còn Mẹ/ đang còn Mẹ/ để lòng vui sướng hơn...*”. Tùy bút thầy Nhất Hạnh kể chuyện từ xứ Phù Tang- bước chân nhẹ trên phố xa- một nhóm sinh viên trẻ thâm thì to nhỏ với người đồng hành rồi cài lên ngực trái thầy một bông hồng trắng. Hỏi ra mới biết nếu ai còn mẹ thì sẽ nhận một nọ hồng. Một nọ hồng yêu thương- một nọ hồng tuyệt vời cao cả bởi một lẽ anh chị đang còn mẹ để lòng vui sướng hơn. Mùa báo hiếu năm nao chúng tôi đã lặng thâm thốn thức khi trong buổi lễ “Bông hồng cài áo”- trên ngực ai cũng điểm một nọ hồng còn oanh vũ Liên, Hạnh lại phải cài một nọ bạch hồng. Mẹ của em đã bị dòng nước lũ thịnh nộ cuốn trôi trong lần chèo ghe vớt củi trận lụt tháng bảy năm xưa...Khô thân em biết mấy Liên, Hạnh ơi?! Ngày ấy xa rồi anh chị biết không?- trong ca dao mẹ, có cậu bé lớn khôn trong vòng tay mẹ cha êm ấm, chuyện nhà không may gặp cơn túng bản phải tha hương mưu sinh, vật lộn giữa dòng đời cay nghiệt khi đó mới hiểu ra- công cha mẹ là biển trời: “*Com cha com mẹ đã từng/ Con đi làm mướn kiếm lưng com người/ Com người khổ lắm mẹ ơi/ Chẳng như com mẹ vừa ngồi vừa ăn*”.

Tứ khổ: sinh lão bệnh tử- ai trên đời mà không chết? Chết là quy luật là lẽ thường của tự nhiên, cái chết không loại trừ bất cứ ai. Nhưng cái khổ lớn nhất của những đứa con trên đời là ngày mất mẹ. Mẹ ơi! Hai tiếng thiêng liêng đi suốt cả cuộc đời con những lúc- hi nộ ái ô sầu bi- khổ đau, buồn vui hay hạnh phúc. Ngôn ngữ nói và viết dường như bất lực phải cần thêm vô âm thanh giai điệu: *“Rủi mai này Mẹ hiền có mất đi/ Như đóa hoa không mặt trời/ Như trẻ thơ không nụ cười/ Ngỡ đời mình không lớn khôn thêm/ Như bầu trời thiếu ánh sao đêm...”*. Còn mẹ sẽ là tình yêu thương tròn đầy viên mãn. Còn mẹ là điểm phúc lớn trên đời này của những đứa con. Hình như tôi đã đọc đâu đó một điều giản dị về mẹ: Anh chị lớn bao nhiêu tuổi, làm nên biết bao công trạng nhưng đứng trước mẹ anh chị cũng chỉ là đứa con bé nhỏ như ngày xưa mẹ yêu thương, nâng niu bú mớm dỗ dành...Xưa nay đông tây đều thế- con trẻ sẽ không lớn khôn thêm nếu thiếu vắng bàn tay nâng niu âu yếm của mẹ. Người lớn mà mất mẹ cũng thấy mình thiệt thòi trống rỗng không còn người lo toan cận kề che chở... Lời và nhạc như thúc giục nhắc nhở bao đứa con hãy làm một việc gì đó có ý nghĩa ngày mẹ còn trên trần thế. Mẹ mất như bông hoa thiếu ánh mặt trời, như đứa trẻ môi khô héo cần già nua trước tuổi và bầu trời thiếu vắng ánh sao khuya cứ tối mờ mù mịt như đêm ba mươi...

Bài hát đi vào điệp khúc : *“Mẹ, Mẹ là giòng suối dịu hiền/ Mẹ, Mẹ là bài hát thần tiên/ Là bóng mát trên cao/ Là mắt sáng trắng sao/ Là ánh đuốc trong đêm khi lạc lối/ Mẹ, Mẹ là lọn mía ngọt ngào/ Mẹ, Mẹ là nải chuối buồng cau/ Là tiếng đé đêm thâu/ Là nắng ấm nương dâu/ Là vốn liếng yêu thương cho cuộc đời...”*. Có thể nói những mỹ từ đẹp nhất về mẹ được cất lên. Các anh chị hãy lắng nghe lời ngọt ngào từ mẹ. Tiếng ru ầu ơ bên vành nôi tuổi thơ; bàn tay mẹ sờ lên trán nóng khi con biếng ăn biếng ngủ; nước mắt mẹ sầu lo khi nghe tin con mình bất hạnh tai ương; chiều về dáng mẹ thân thờng ngồi trông con vơi vơi nơi xứ lạ quê người- biết xuân này nó có về không?...Chao ôi! Lời nào để bày tỏ hết ân tình thăm thẳm công ơn sâu dày của mẹ. Hình như là thế - *“Ngôn ngữ trần gian tui rách/ Đứng sao đây hai tiếng mẹ ơi!”*. Lời và nhạc điệp khúc không cần đến ca sĩ tài năng hay ưu tú- ai hát cũng làm người nghe sầu thương buồn nhớ mẹ. Có chàng trai bụi đời sương gió- là trùm du đặng một vùng. Sau khi đọc và nghe tùy bút cùng bài hát “Bông hồng cài áo” anh ta “đón ngộ”-hoàn lương quay về với mẹ, từ bỏ một thời ngang tàng làm lỡ...

“Bông hồng cài áo”, Thiền sư Nhất Hạnh viết: *“Chiều nay khi đi học về, hoặc khi đi làm việc ở sở về, em hãy vào phòng mẹ với một nụ cười thật trầm lặng và thật bền. Em sẽ ngồi xuống bên mẹ. Sẽ bắt mẹ dừng kim chỉ, mà đừng nói năng chi. Rồi em sẽ nhìn mẹ thật lâu, thật kỹ để trông thấy mẹ và để biết rằng mẹ đang còn sống và đang ngồi bên em. Cầm tay mẹ, em sẽ hỏi một câu ngắn làm mẹ chú ý. Em hỏi: "Mẹ ơi, mẹ có biết không?". Mẹ sẽ hơi ngạc nhiên và sẽ hỏi em, vừa hỏi vừa cười "Biết gì?". Vẫn nhìn vào mắt mẹ, vẫn giữ nụ cười trầm lặng và bền, em sẽ nói: "Mẹ có biết là con thương mẹ không?". Câu hỏi sẽ không cần được trả lời. Cho dù người lớn ba bốn mươi tuổi người cũng có thể hỏi một câu như thế, bởi vì người là con của mẹ. Mẹ và em sẽ sung sướng, sẽ sống trong tình thương bất diệt. Mẹ và em sẽ đều trở thành bất diệt và ngày mai, mẹ mất, em sẽ không hối hận, đau lòng”*. Có thể nói đây là đoạn nhạc sĩ Phạm Thế Mỹ đã gần như trung thành với nguyên bản- một sự rút gọn tuyệt vời từ văn xuôi thành ca từ: *“Rồi một chiều nào đó/ anh về/ nhìn Mẹ yêu/ nhìn thật lâu/ Rồi nói/ nói với Mẹ rằng "Mẹ ơi, Mẹ ơi, Mẹ có biết hay không?" "Biết gì?Biết là, biết là con thương Mẹ không?".* Tôi nghĩ phải là nhạc sĩ tài hoa mới đủ tầm để biến hóa tài tình ra vậy. Nói ra điều đó *“Biết*

là, biết là con thương mẹ không?” - anh chị sẽ nghe lòng thanh thản nhẹ nhõm và hạnh phúc lạ thường. Như lời sám hối với mẹ. Lâu nay con đã làm bao điều sai trái hư đốn, chơi bời lêu lổng làm mẹ buồn. Và từ đây con sẽ sống tốt hơn có ý nghĩa hơn. Từ đây con vâng lời mẹ cha, cố lên chăm học chăm làm, làm điều lành tránh điều dữ, thực hành tam quy ngũ giới, tu tâm dưỡng tánh giữ trọn đạo làm người...Chỉ thế thôi là đủ phải không anh chị?

Anh chị đi hết đời lòng mẹ vẫn theo. Mẹ có thể vì con mà hi sinh tính mạng. Mẹ có thể vì con mà từ bỏ mọi thứ của cải và mọi điều ân sủng quý giá nhất. Mẹ là ngọn lửa vĩnh hằng: *“Dẫu là nguyên thủ quốc gia/ Hay là những anh hùng/ Là bác học hay là ai đi nữa/ Vẫn là con của một người phụ nữ/ Một người đàn bà bình thường/ Không ai biết tuổi tên”* (Xuân Quỳnh). “Bông hồng cài áo” kết thúc với điệp ngữ: *“Đóa hoa màu hồng vừa cài lên áo đó anh/ Đóa hoa màu hồng vừa cài lên áo đó em/ Thì xin anh/ thì xin em/ Hãy cùng tôi vui sướng đi”*. Lời hát và ca khúc vang lên giai điệu cuối: *“Hãy cùng tôi vui sướng đi”*... Thế mà âm vang về mẹ trong anh trong chị vẫn còn vọng lại. Mẹ ơi, mẹ ơi... Buồn thương lắm, man mác lắm, chan chứa lắm, bao la lắm, tha thiết lắm người ơi!

Tùy bút “Bông hồng cài áo” của thầy Nhất Hạnh đã xuất hiện và tồn tại gần năm mươi năm trong lòng bao đứa con của mẹ. Nhạc sĩ Phạm Thế Mỹ phổ nhạc cũng đã chùng ảy năm; hằng ngày hằng đêm, mỗi mùa Vu Lan và khi buồn nhớ mẹ chúng ta lần giở trang tùy bút và lắng nghe giai điệu “Bông hồng cài áo”- để lòng thấu hiểu hơn- dày và dài thêm công ơn cha mẹ.

Từ trong tận cùng sâu thẳm đất trời, anh xin chia sẻ nỗi đau lớn của đời em. Và cũng từ đây anh sẽ cố san sẻ với Thủy dù nhỏ nhất sự mất mát không gì bù đắp nổi trong em. Hôm hẹn gặp em ở Sài Gòn- đó cũng là lần đầu tiên chúng ta hò hẹn- chỉ tiếc là không chỉ riêng hai đứa. Buổi sáng trên chuyến xe sớm, anh không hình dung nổi sẽ thế nào? Lần đầu tiên được nhìn em đi bên em và cầm tay em nóng bỏng- ôi, hạnh phúc ngập tràn trong anh Thủy ơi!

Bao lâu rồi nhỉ? Gần cả tháng nay- Huế hay trên đất khách, mỗi ngày anh lại được gặp em dù chỉ là giọng nói chuyện trò hàn huyên. Thế đối với anh cũng là đủ, lo âu trông chờ và có cả bí mật trong anh- I love you, I love you, I love you- Thủy ơi tình đầu ơi!...

Lê quang Kết- 20 Nguyễn Thái Bình, Bảo Lộc- Lâm Đồng- lequang54@gmail.com